

Detta tror vi

Ett lärouttalande från Wisconsin Evangelical Lutheran Synod

Svensk utgåva på uppdrag av
Lutherska Bekännelsekyrkans kyrkostyrelse 2001

© Northwestern Publishing House 1999
Svensk utgåva: © Lutherska Bekännelsekyrkan 2001

Utarbetat av WELS kommission för mellankyrkliga relationer, 1999,
på uppdrag av WELS kyrkostyrelse*,
samt granskat och bifallet av LBKs lärokommission, 2001.

Tryck: Omega tryck as, Stavanger 2001
Printed in Norway

* WELS kyrkostyrelse (the Conference of Presidents) består av dess president, förste och andre vice ordförande samt samtliga ordförande för Wisconsinssynodens 12 distrikt i USA och Canada.

Inledning

”Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall också jag bekänna inför min Fader i himlen” (Matt 10:32). Med dessa ord visar Jesus att han vill att de kristna öppet ska bekänna vad de tror i sina hjärtan.

Detta tror vi är ett sätt bland många som Wisconsinsynodens medlemmar har valt för att bekänna sin tro på Kristus. Dokumentet ger en offentlig sammanfattning av vår kyrkas viktigaste läror.

Detta tror vi publicerades första gången 1967. En smärre revision gjordes 1980. I samråd med kyrkostyrelsen slutförde kommissionen för mellankyrkliga relationer (CICR) föreliggande revision år 1999. I denna andra revision har vi försökt förenkla språket och lagt till några viktiga läropunkter som inte fanns med i de två första utgåvorna. Den har inte kommit till på grund av någon läromässig förändring i förhållande till de tidigare utgåvorna.

Detta dokument gör inte anspråk på att till fullo behandla alla Skriftens läror. För en mera fullständig redogörelse för Skriftens läror hänvisas läsaren till andra källor, däribland skriften *Doctrinal Statements of the WELS* (Northwestern Publishing House, 1997).

Det bör även sägas att *Detta tror vi* inte har som sitt speciella syfte att tjäna som ett verktyg för att nå ut till icke-kristna människor utan mera som en grund för lärosamtal med andra kyrkosamfund och människor som är insatta i ämnet.

Det är vår övertygelse att *Detta tror vi* genom åren har varit till stor välsignelse för kyrkan. Denna omarbetade utgåva läggs fram med en innerlig bön om att den ska fortsätta att tjäna Kristi kyrka till hans namns ära och hans rikes tillväxt.

I. Gud och hans uppenbarelse

1. Vi tror att det bara finns en enda sann Gud (Jes 44:6). Han har gett sig till känna som den treenige Guden, en Gud i tre personer. Detta framgår av Jesu befallning till sina lärjungar att döpa ”i Faderns och Sonens och den helige Andes namn” (Matt 28:19). Den som inte tillber denne Gud tillber en falsk gud, en gud som inte finns. Jesus sade: ”Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom” (Joh 5:23).

2. Vi tror att Gud har uppenbarat sig i naturen. ”Himlarna vittnar om Guds härlighet, himlavalvet förkunnar hans händers verk” (Ps 19:1). ”Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är de utan ursäkt” (Rom 1:20). Det finns alltså ingen ursäkt för ateister. Eftersom lagens krav är skrivna i människors hjärtan bär människors samveten också vittnesbörd om att det finns en Gud som de är ansvariga inför (Rom 2:15). Naturen och samvetet ger dock endast en ofullständig gudsuppenbarelse, en som inte kan visa vägen till himlen.

3. Vi tror att Gud har gett oss den fulla uppenbarelsen av sig själv i sin Son, Herren Jesus Kristus. ”Ingen har någonsin sett Gud. Den enfödde Sonen, som själv är Gud, och är hos Fadern, har gjort honom känd” (Joh 1:18). I Jesus har Gud uppenbarat sig som Gud Frälsaren, som ”så älskade världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh 3:16).

4. Vi tror att Gud också har gett alla människor en skriftlig uppenbarelse i den heliga Skrift. Hans uppenbarelse i Bibeln har två huvudbudskap, lagen och evangeliet. Lagen förklarar vad som är rätt och fel, och den hotar med Guds straff för synden. Evangeliet framställer Guds kärlek, som han framför allt har visat genom att ge frälsning från synden genom Jesus Kristus.

5. Vi tror att hela Bibeln handlar om Kristus. I Gamla testamentet lovar Gud om och om igen en gudomlig befriare från synd, död och helvete. Nya testamentet förkunnar att denne utlovade befriare är Jesus från Nasaret. Jesus säger själv om Gamla testamentet: ”Det är dessa [Skrifter] som vittnar om mig” (Joh 5:39).

6. Vi tror att Gud gav Skriften genom män som han utvalde, och använde det språk de kunde och det skrivsätt de hade. Han använde Mose och pro-

feterna för att skriva Gamla testamentet på hebreiska (några avsnitt på arameiska) och evangelisterna och apostlarna för att skriva Nya testamentet på grekiska.

7. Vi tror att Gud den helige Ande på ett övernaturligt sätt, som det är omöjligt för människor att utforska, har inspirerat människor att nedteckna hans Ord. ”Ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud” (2 Petr 1:21). Det som de förkunnade framfördes ”inte med ord som mänsklig visdom lär utan med ord som Anden lär” (2 Kor 2:13). Varje tanke de gav uttryck för och varje ord de använde fick de genom den helige Ande. Paulus skriver till Timoteus: ”Hela Skriften är utandad av Gud” (2 Tim 3:16). Kyrkan kallar detta övernaturliga skeende *inspiration*, som betyder ”andas in i”. Eftersom varenda ord i Skriften blev inspirerat kallar vi också detta skeende verbalinspiration eller ord-för-ordinspiration. Detta ska inte likställas med en mekanisk diktamen eftersom att den helige Ande vägledde författarna när de använde sitt eget ordförråd och skrivsätt.

8. Vi tror att Skriften är en samstämmig helhet, sann och utan fel i allt den säger, för Frälsaren sade: ”Skriften kan inte göras om intet” (Joh 10:35). Den är därför den ofelbara auktoriteten och vägledningen för allt vi tror och gör.

9. Vi tror att Bibeln är alldeles tillräcklig och att den tydligt lär människor allt de behöver veta för att komma till himlen. Den gör dem visa så att de blir frälsta genom tron i Kristus Jesus (2 Tim 3:15), och den gör dem rustade ”för varje god gärning” (2 Tim 3:17). Eftersom Guds frälsningsplan till fullo har uppenbarats i Bibelns kanoniska böcker, behöver vi inte några andra uppenbarelser och vi förväntar oss inte heller några (Hebr 1:1,2). Kyrkan är byggd på apostlarnas och profeternas undervisning (Ef 2:20).

10. Vi tror och tar emot Bibeln på dess egna villkor genom att betrakta som historia det den framställer som verklig historia och som bildspråk det som uppenbarligen är det. Vi tror att Skriften måste tolka Skriften genom att låta tydliga ställen kasta ljus över dem som inte är lika lätta att förstå. Vi tror att ingen auktoritet, vare sig mänskligt förnuft, vetenskap eller forskning, får sätta sig till doms över Skriften. Sund forskning ska troget utforska Skriftens egentliga innebörd och inte tilltro sig att döma över den.

11. Vi tror att den ursprungliga hebreiska texten i Gamla testamentet och den grekiska texten i Nya testamentet är Guds inspirerade Ord. Översättningar från hebreiskan och grekiskan som noggrant återger den ursprungliga textens innebörd förmedlar Guds sanning till människor och kan med rätta kallas Guds Ord.

12. Fastän de ursprungliga dokumenten har gått förlorade, tror vi att Herren genom sin nådiga försyn omsorgsfullt har bevarat de hebreiska och grekiska texterna i de många handskrivna kopior som finns. Även om det finns smärre skillnader eller ”varianter” i de olika handskrifterna förorsakar dessa varianter inga läromässiga förändringar.

13. Vi tror att de tre allmänkyrkliga trosbekännelserna (den apostoliska, den nicenska och den athanasianska), liksom de lutherska bekännelseskrifterna som är samlade i Konkordieboken från år 1580, ger uttryck för Skriftens sanna lära. Eftersom de läror som de bekänner endast kommer från Skriften är vi bundna till dem i vår tro och vårt liv. Därför måste all predikan och undervisning i våra kyrkor och skolor stämma överens med dessa bekännelseskriter, och vi förkastar alla villoläror som de förkastar.

14. Vi förkastar all gudstjänst som inte riktar sig till den treenige Guden sådan han är uppenbarad i Bibeln. Vi förkastar varje bruk av kvinnliga namn och pronomen för Gud, eftersom Gud i Skriften uppenbarar sig som Fader och Son. Vi förkastar uppfattningen att alla religioner leder till samme Gud.

15. Vi förkastar alla tankar som går ut på att endast en del av Skriften är Guds Ord eller som räknar med möjligheten att det finns sakfel i Skriften, även om det gäller så kallade icke-religiösa ämnen som historia eller geografi. Vi förkastar likaså alla de uppfattningar som säger att Skriften bara är en mänsklig redogörelse för Guds uppenbarelse i mötet med mänskligheten genom historien och därför är utsatt för mänskliga fel och brister.

16. Vi förkastar en sådan betoning av Jesus som Guds personliga Ord (Joh 1:1) att den förminskar Skriftens roll som Guds skrivna Ord (Rom 3:2).

17. Vi förkastar alla försök att inskränka bekännelseskrifterna som finns i Konkordieboken till att vara historiska dokument som inte har bindande betydelse för kyrkans bekännelse idag. Vi förkastar likaså alla påståenden att kyrkan endast är bunden till sådana läror i Skriften som särskilt behandlas i dessa bekännelseskriter.

Detta är vad Skriften lär om Gud och hans uppenbarelse. Detta tror, lär och bekänner vi.

II. Skapelsen, människan och synden

1. Vi tror att universum, världen och människosläktet blev till i begynnelsen, när Gud skapade himmel och jord och alla varelser (1 Mos 1,2). Ytterligare vittnesbörd om denna händelse finns på andra ställen i Gamla och Nya testamentet (t.ex. 2 Mos 20:11; Hebr 11:3). Skapelsen skedde under loppet av sex på varandra följande dagar av normal längd genom kraften i Guds allsmåktiga Ord.

2. Vi tror att Bibeln ger en sann, verklig och historisk redogörelse för skapelsen.

3. Vi tror att Gud skapade Adam och Eva till att vara lika honom (1 Mos 1:26,27), dvs. heliga och rättfärdiga. Deras tankar, håg och vilja stämde helt överens med Gud (Kol 3:10; Ef 4:24). De fick dessutom befogenhet att lägga Guds skapelse under sig (1 Mos 1:28) och ansvar att sköta den (1 Mos 2:15).

4. Vi tror att Gud skapade en mängd goda änglar. Någon gång efter skapelsen gjorde några av dessa änglar uppror mot Gud under ledning av en av dem som kallas Satan eller Djävulen (2 Petr 2:4). Ända sedan dess har dessa onda änglar kämpat emot Gud och Guds folk (1 Petr 5:8).

5. Vi tror att Adam och Eva förlorade sin likhet med Gud när de föll för Satans frestelse och var olydiga mot Guds befallning. De drog på sig Guds dom: "Du skall döden dö" (1 Mos 2:17). Sedan dess avlas och föds alla människor med synd (Ps 51:7) och deras hjärtans tankar är onda (1 Mos 8:21). "Det som är fött av köttet är kött" (Joh 3:16). Eftersom alla människor av naturen är döda i synd och skilda från Gud (Ef 2:1), kan de inte själva försona sig med Gud genom egna ansträngningar och gärningar.

6. Vi tror att Gud i sin nåderika omsorg rikligt och varje dag tillgodoser alla människors kroppsliga behov (Ps 145:15,16). Dessutom skyddar han de troende för all fara genom att hålla det onda borta från dem (Ps 121:7) eller genom att låta det tjäna till deras bästa (Rom 8:28).

7. Vi förkastar alla evolutionsteorier som förklaring till universums och människosläktets tillkomst och alla försök att få Skriftens skapelseberättelse att stämma överens med sådana teorier.

8. Vi förkastar sådana tolkningar som förvandlar de första kapitlen i Första Moseboken till myter eller liknelser eller till poetiska berättelser som inte skildrar en historisk verklighet.

9. Vi förkastar alla teorier som suddar ut skillnaden mellan människor och djur, eftersom endast människor har odödliga själar och är ansvariga inför Gud.

10. Vi förkastar alla teorier som suddar ut skillnaden mellan Gud och hans skapelse (panteism).

11. Vi förkastar alla uppfattningar att människan i grund och botten är av naturen god och att hennes naturliga böjelser bara är svagheter som inte är syndiga, eller som inte vill erkänna hennes totala andliga fördärv och oförmåga att behaga Gud (Rom 3:9-18).

Detta är vad Skriften lär om skapelsen, människan och synden. Detta tror, lär och bekänner vi.

III. Kristus och återlösningen

1. Vi tror att Jesus Kristus är Guds evige Son som från evighet är ett med Fadern (Joh 1:1,2). När tiden var inne antog han en sann och fullständig, men syndfri, mänsklig natur (Gal 4:4) när han blev avlad som ett heligt barn i jungfru Maria genom ett under av den helige Ande (Luk 1:35). Guds ängel vittnade: "... barnet i henne har blivit till genom den helige Ande" (Matt 1:20). Jesus Kristus är unik, för i honom är den sanne Guden och en sann mänsklig natur förenade i en person, den heliga Gudamänniskan. Han kallas Immanuel som betyder "Gud med oss" (Matt 1:23).

2. Vi tror att Jesus alltid ägde gudomens hela fullhet med all gudomlig makt, vishet och härlighet (Kol 2:9). Hans gudom visade sig när han utförde under (Joh 2:11). Men medan han levde på jorden framträdde han som tjänare och ödmjukade sig genom att avstå ifrån att göra fullständigt bruk av sina gudomliga egenskaper. Han levde under denna tid som en människa bland människor, utstod lidande och ödmjukade sig ända till den skamfulla döden på korset (Fil 2:7,8). Vi tror att Kristus steg ner till helvetet för att förkunna sin seger över Satan (1 Petr 3:18,19). Vi tror att han uppstod igen från graven med en förhärligad kropp och for upp till himlen, där han är upphöjd för att regera med makt över världen, med nåd i sin kyrka och med ära i evighet (Fil 2:9-11).

3. Vi tror att Jesus Kristus, Gudamänniskan, blev sänd av Fadern för att återlösa alla människor, dvs. köpa dem fria från skulden och straffet för synden. Jesus kom för att fullgöra lagen (Matt 5:17) så att alla människor på grund av hans fullkomliga lydnad skulle förklaras heliga (Rom 5:18,19). Han kom för att bära "all vår skuld" (Jes 53:6) och friköpa alla människor genom sitt offer för synden på korsets altare (Matt 20:28). Vi tror att han är Guds utvalde ställföreträdare för alla människor. Hans rättfärdighet, hans fullkomliga lydnad, godkänns av Fadern som vår rättfärdighet, hans död för synden som vår död för synden (2 Kor 5:21). Vi tror att hans uppståndelse ger oss full försäkran om att Gud har tagit emot den lösen han har betalat för alla (Rom 4:25).

4. Vi tror att "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser" (2 Kor 5:19). Vi tror att Jesus är "Guds lamm, som tar bort världens synd" (Joh 1:29). Guds barmhärtighet och nåd omfattar alla. Försoningen genom Kristus gäller alla. Synder-

nas förlåtelse är ett fullbordat faktum som gäller alla människor. Genom det Kristus gjorde i deras ställe har Gud rättfärdiggjort alla människor, dvs. Gud har förklarat dem icke skyldiga. Detta utgör den fasta, objektiva grunden för att syndaren kan vara viss om sin frälsning.

5. Vi förkastar varje lära som på något sätt begränsar Kristi återlösningsverk. Vi förkastar varje lära som säger att Kristus tog på sig straffet endast för en del människors synder. Vi förkastar varje lära som säger att Jesus bara delvis betalade för våra synder.

6. Vi förkastar uppfattningen att evangeliernas berättelser är fromma konstruktioner som de första kristna åstadkom för att uttrycka sina tankar om Jesus snarare än en sann redogörelse för vad som verkligen hände i historien. Vi förkastar alla försök att framställa det som oviktigt eller rent av tvivelaktigt om händelser i Jesu liv – t ex. jungfrufödelsen, undren eller den kroppsliga uppståndelsen - är historiskt sanna. Vi förkastar försöken att så betona ett ”möte med den levande Kristus nu” att Jesu återlösningsverk som beskrivs i Skriften förlorar sin betydelse.

Detta är vad Skriften lär om Kristus och återlösningen. Detta tror, lär och bekänner vi.

IV. Rättfärdiggörelsen av nåd genom tron

1. Vi tror att Gud har rättfärdiggjort alla syndare, dvs. han har förklarat dem rättfärdiga för Kristi skull. Detta är Skriftens centrala budskap som kyrkans själva existens beror på. Det är ett budskap som angår människor i alla tider och på varje plats oavsett folkslag eller samhällsställning, ty ”en endas fall ledde till fördömelse för alla människor” (Rom 5:18). Alla behöver syndernas förlåtelse inför Gud, och Skriften förkunnar att alla har blivit rättfärdiggjorda, ty ”en endas rättfärdighet [har] för alla människor lett till en frikännande dom som leder till liv” (Rom 5:18).

2. Vi tror att enskilda människor inte får denna fria förlåtelse som gåva på grund av sina egna gärningar utan endast genom tro (Ef 2:8,9). Rättfärdiggörande tro är att förlita sig på Kristus och hans återlösningsverk. Denna tro rättfärdiggör inte på grund av någon egen inneboende kraft utan bara på grund av frälsningen som Gud har berett i Kristus och som tron tar emot (Rom 3:28; 4:5). Å andra sidan säger Skriften att, även om Jesus dog för alla, ska ”den som inte tror /.../ bli fördömd” (Mark 16:16). De otroende går miste om den förlåtelse som Kristus har vunnit åt dem (Joh 8:24).

3. Vi tror att människor inte själva kan åstadkomma denna rättfärdiggörande tro eller förtröstan i sina hjärtan, ty ”en oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne” (1 Kor 2:14). Ja, ”kötets sinne är fiendskap mot Gud” (Rom 8:7). Det är den helige Ande som ger människor tro så att de bekänner att ”Jesus är Herren” (1 Kor 12:3). Den helige Ande verkar denna tro genom evangeliet (Rom 10:17). Vi tror därför att en människas omvändelse helt och hållet är ett verk av Guds nåd. Om någon förkastar evangeliet är det dock den otroendes eget fel (Matt 23:37).

4. Vi tror att syndare blir frälsta endast av nåd. Nåd är Guds oförtjänta kärlek till syndare. Denna kärlek fick Gud att ge syndare allt de behöver för sin frälsning. Allt är en gåva från Gud. Människor kan inte göra något för att förtjäna den (Ef 2:8,9).

5. Vi tror att Gud redan innan världen skapades utvalde dem som han i tiden skulle omvända genom Kristi evangelium och bevara i tron till evigt liv (Ef 1:4-6; Rom 8:29,30). Denna utkorelse till tro och frälsning är inte på något sätt orsakad av någonting hos människan utan visar att frälsningen helt och hållet är endast av nåd (Rom 11:5,6).

6. Vi tror att deras själar som tror på Kristus omedelbart i dödsögonblicket kommer till Herren i himlens glädje på grund av Kristi försoningsverk (Luk 23:43). Deras själar som inte tror på Kristus kommer till evig plåga i helvetet (Luk 16:22-24).

7. Vi förkastar varje lära som hävdar att människan på något sätt bidrar till sin frälsning. Vi förkastar tron att människan av egen kraft kan medverka till sin omvändelse eller besluta sig för Kristus (Joh 15:16). Vi förkastar tron att de som blir omvända gjorde mindre motstånd mot Guds nåd än de som förblir oomvända. Vi förkastar alla försök att framställa tron som ett villkor som människor måste uppfylla för att deras rättfärdiggörelse ska bli fullständig. Vi förkastar alla försök som syndare gör för att rättfärdiga sig inför Gud.

8. Vi förkastar varje påstående att läran om rättfärdiggörelsen genom tron inte längre är meningsfull idag.

9. Vi förkastar läran att troende aldrig kan avfalla från tron ("en gång frälst, alltid frälst"), eftersom Bibeln säger att det är möjligt för troende att avfalla från tron (1 Kor 10:12).

10. Vi förkastar den falska och hädiska slutsatsen att de som går förlorade är förutbestämda eller utvalda av Gud att bli fördömda, ty Gud vill att alla människor ska bli frälsta (1 Tim 2:4; 2 Petr 3:9).

11. Vi förkastar universalismen, tron att alla människor blir frälsta, även de som inte tror på Kristus (Joh 3:36). Vi förkastar pluralismen, tron att det finns andra vägar till frälsning vid sidan av tron på Kristus (Joh 14:6; Apg 4:12). Vi förkastar varje lära som säger att det inte spelar någon roll vad man tror så länge man tror på en gud.

Detta är vad Skriften lär om rättfärdiggörelsen av nåd genom tro. Detta tror, lär och bekänner vi.

V. Goda gärningar och bön

1. Vi tror att förtröstan på Jesus Kristus alltid får en troende att göra gärningar som behagar Gud. ”Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar” (Jak 2:17). Som en gren i Kristus, vinstocken, bär en kristen god frukt (Joh 15:5).

2. Vi tror att gärningar som behagar Gud är kärleksgärningar, ty ”kärleken är lagens uppfyllelse” (Rom 13:10). Tron ställer dock inte upp egna normer för att bedöma vad som är kärleksfullt (Matt 15:9). Sann tro gläder sig åt att göra endast det som överensstämmer med Guds heliga vilja. Denna Guds vilja är uppenbarad i Bibeln, särskilt i Guds tio bud såsom innehållet i dem upprepas i Nya testamentet. När den kristne brottas med aktuella moraliska problem söker han därför svar i Guds lag.

3. Vi tror t.ex. att det femte budet lär att allt mänskligt liv är en gåva från Gud. Detta bud talar mot abort, självmord och eutanasi (”dödshjälp”).

4. Vi tror att sjätte budet ger normerna för äktenskap och familj. Gud instiftade äktenskapet som en livslång förening mellan en man och en kvinna (Matt 19:4-6). Det är den enda rätta ramen för sexuellt samliv och barnalstring. Ett äktenskap kan avslutas utan synd endast om Gud gör slut på det genom den ena makens död. Likväl kan en kristen skiljas om maken eller maken har brutit äktenskapet genom äktenskapsbrott (Matt 19:9) eller illviligt övergivande (1 Kor 7:15). Det sjätte budet förbjuder allt sexuellt samliv utanför äktenskapet, inklusive homosexualitet (1 Kor 6:9,10).

5. Vi tror att enskilda människor är fria att fatta egna beslut när det gäller sådana saker som varken är förbjudna eller påbjudna av Guds ord (adiafora). Men människor måste vara försiktiga så att deras bruk av denna frihet inte förleder andra till synd.

6. Vi tror att goda gärningar som är frukter av tron måste skiljas från den borgerliga rättfärdighetens gärningar som otroende människor gör. Fastän de otroende kan göra mycket som verkar gott och rätttrådigt är dessa gärningar inte goda inför Gud, ty ”utan tro är det omöjligt att behaga Gud” (Hebr 11:6). Vi erkänner värdet av sådana gärningar i samhället, men vi vet att de otroende inte kan göra sin plikt mot Gud genom den borgerliga rättfärdighetens gärningar.

7. Vi tror att i denna värld är även de kristnas bästa gärningar besmittade med synd. Varje kristen har fortfarande en syndfull natur. Därför misslyckas kristna ofta med att göra det goda som de vill och fortsätter med att göra det onda som de inte vill (Rom 7:18-21). De måste bekänna att alla deras rättfärdiga handlingar är som en smutsig klädsel (Jes 64:6). Men på grund av Kristi återlösning betraktas dessa de kristnas ofullkomliga försök som heliga och behagliga av deras himmelske Fader.

8. Vi tror att den helige Ande ger varje kristen möjlighet att utföra goda gärningar som frukter av tron (Gal 5:22-25). Den helige Ande ger varje troende en ny natur, eller ”ny människa,” som samarbetar med den helige Ande i att göra goda gärningar. Den helige Ande använder evangeliet för att motivera de troende att göra goda gärningar.

9. Den helige Ande utrustar också kyrkan med alla de andliga gåvor som den behöver för sitt välbefinnande (1 Kor 12:4-11). I början av den nytestamentliga tiden gavs speciella karismatiska gåvor till kyrkan, t.ex. tecken, under och tungomålstal. Dessa gåvor var förknippade med apostlarnas tjänst (2 Kor 12:12). Det finns i Skriften inga belägg för att vi idag ska förvänta oss en fortsättning av sådana karismatiska gåvor.

10. Vi tror att ett böneliv är en frukt av tron. Med förtröstan vänder sig kristna i tro på sin Frälsare till sin himmelske Fader med böner och lovprisning. De lägger fram sina egna och andras behov och de tackar (1 Tim 2:1). Sådana böner behagar Gud, och han svarar på dem enligt sin vishet (Matt 7:7,8; 1 Joh 5:14).

11. Vi förkastar alla tankar att de kristnas goda gärningar på något sätt förtjänar eller bidrar till att skapa ett rätt förhållande till Gud och till att vinna frälsning i himlen.

12. Vi förkastar alla försök att avskaffa Guds oföränderliga morallag som i Bibeln uppenbarats som den oinskränkta normen för vad som är rätt och fel.

13. Vi förkastar åsikten att människor själva kan bestämma vad som är rätt och fel oberoende av Guds ord. Vi förkastar varje missbruk av termen *kärlek* för att överse med ett uppförande som strider mot Guds ord. Vi menar att sådana argument är Satans list för att förmörka kunskapen om Guds heliga vilja och undergräva syndamedvetandet.

14. Vi förkastar alla åsikter som menar att bönen är ett nådemedel. Gud ger visserligen goda gåvor till de troende som svar på deras böner, men han

ger sin förlåtande nåd och stärker tron endast genom Ordet och sakramenten. Dessutom förkastar vi alla åsikter som menar att bönen är nyttig bara för att den hjälper den som ber att känna sig bättre.

15. Vi förkastar åsikten att alla böner behagar Gud, och vi hävdar att böner som beds av dem som inte tror på Kristus är tomt prat riktat till falska gudar (Matt 6:7).

Detta är vad Skriften lär om goda gärningar och bön. Detta tror, lär och bekänner vi.

VI. Nådemedlen

1. Vi tror att Gud ger alla andliga välsignelser till syndare genom särskilda medel som han har instiftat. Det är nådemedlen, evangeliet i ord och sakrament. Vi definierar ett sakrament som en helig handling instiftad av Kristus, där Ordet tillsammans med en jordisk beståndsdel ger syndernas förlåtelse.

2. Vi tror att den helige Ande genom evangeliet, den goda nyheten om Kristi försoningsoffer för syndare, verkar tro i människor vars hjärtan av naturen är fientliga mot Gud (1 Petr 1:23). Skriften lär att ”tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi ord” (Rom 10:17). Denna av Anden verkade tro åstadkommer en förnyelse hos syndare och gör dem till arvingar av det eviga livet i himlen.

3. Vi tror att den helige Ande också genom dopets sakrament tillämpar evangeliet på syndare genom att ge dem nytt liv (Titus 3:5) och rena dem från all synd (Apg 2:38). Herren pekar på dopets välsignelse när han lovar: ”Den som tror och blir döpt skall bli frälst” (Mark 16:16). Vi tror att dopets välsignelse är till för alla människor (Matt 28:19), även spädbarn. Barn föds som syndare (Joh 3:6) och behöver därför födas på nytt, dvs. föras till tro genom dopet (Joh 3:5).

4. Vi tror att alla som deltar i nattvardens sakrament tar emot Kristi sanna kropp och blod i, med och under bröd och vin (1 Kor 10:16). Detta är sant eftersom Herren när han instiftade detta sakrament sade: ”Detta är min kropp ... Detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse” (Matt 26:26,28). Vi tror att det är Kristi instiftelseord och inte någon mänsklig handling som verkar den verkliga närvaron (realpresens). När troende tar emot hans kropp och blod tar de också emot syndernas förlåtelse (Matt 26:28) samt tröst och försäkran om att de verkligen är hans egna. De otroende tar också emot Kristi kropp och blod, men det blir dem till dom (1 Kor 11:29).

5. Vi tror att Herren hade en avsikt med att ge oss sitt Ord och dopets och nattvardens sakrament. Han befallde sina efterföljare: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er” (Matt 28:19,20). Genom Guds Ord och sakramenten bevarar och utbreder han den heliga kristna kyrkan över hela världen. De troende ska därför flitigt och troget

använda dessa gudomligt instiftade nådemedel både för egen del och i sitt uppdrag att nå ut till andra. Det är de enda medel som kan föra odödliga själar till tro och liv i himlen.

6. Vi förkastar alla åsikter som går ut på att man ska söka uppenbarelsen om Guds nåd och frälsningen utanför det evangelium som vi har i Skriften. Vi förkastar alla åsikter som förväntar att den helige Ande ska verka tro vid sidan av nådemedlen. Likaså förkastar vi åsikten att lagen är ett nådemedel.

7. Vi förkastar åsikten att spädbarn inte ska döpas och att de inte kan tro på Kristus (Luk 18:15-17). Vi förkastar åsikten att dopet måste ske genom nedsänkning.

8. Vi förkastar all undervisning som menar att altarets sakrament inte ger något annat än tecken och symboler för Kristi offer och därmed förnekar att Kristi sanna kropp och blod tas emot i nattvarden. Vi förkastar åsikten att de som äter Kristi kropp i sakramentet bara mottar Kristus på ett andligt sätt genom tron. Vi förkastar åsikten att otroende och hycklare inte får Jesu sanna kropp och blod i sakramentet.

9. Vi förkastar transsubstantiationsläran, som innebär att substansen i brödet och vinet helt och hållet förvandlas till Kristi kropp och blod. Skriften lär att alla nattvardsgäster både får bröd och vin och Kristi kropp och blod (1 Kor 10:16).

10. Vi förkastar alla försök att fastställa det exakta ögonblicket under nattvardsfirandet då Kristi kropp och blod blir närvarande. Vi förkastar därför den åsikten att man måste tro att Kristi kropp och blod är närvarande så snart instiftelseorden har lästs, och den åsikten att man måste tro att Kristi kropp och blod endast blir närvarande i det ögonblick då man äter och dricker.

Detta är vad Skriften lär om nådemedlen. Detta tror, lär och bekänner vi.

VII. Kyrkan och ämbetet

1. Vi tror att det finns en helig allmännelig eller kristen kyrka som är Guds tempel (1 Kor 3:16) och Kristi kropp (Ef 1:23; 4:12). Medlemmar i denna enda kyrka är alla de som är ”Guds barn genom tron på Jesus Kristus” (Gal 3:26). Kyrkan består alltså endast av troende, eller heliga, som Gud ser som heliga på grund av Jesu rättfärdighet som han har tillräknat dem (2 Kor 5:21). Dessa heliga är utspridda över hela världen. Alla människor som tror att Jesus är deras Frälsare från synden är medlemmar i den heliga allmänneliga kyrkan oavsett vilket folkslag, vilken nation eller kyrka de tillhör.

2. Vi tror att denna heliga allmänneliga kyrka är verklig fast den inte är en yttre, synlig organisation. Eftersom ”en människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat” (1 Sam 16:7), så är det bara Herren som ”känner de sina” (2 Tim 2:19). Medlemmarna av den heliga kristna kyrkan är kända endast av Gud. Vi kan inte skilja mellan sant troende och hycklare. Den heliga kristna kyrkan är därför osynlig och kan inte identifieras med någon viss kyrka eller med det totala antalet medlemmar i alla kyrkor.

3. Vi tror att den heliga allmänneliga eller kristna kyrkans närvaro ändå kan uppfattas. Överallt där evangeliet predikas och sakramenten förvaltas finns den heliga allmänneliga kyrkan, ty genom nådemedlen skapas och bevaras sann tro (Jes 55:10,11). Nådemedlen kallas därför kyrkans kännetecken.

4. Vi tror att det är Herrens vilja att kristna träffas regelbundet för att uppbygga varandra genom att använda nådemedlen tillsammans (Hebr 10:24,25) och arbeta för att sprida evangeliet i hela världen (Mark 16:15). Eftersom dessa synliga samlingar (t.ex. församlingar och kyrkor) brukar nådemedlen, kallas de kyrkor. De bär dock detta namn endast på grund av de sant troende som finns där (1 Kor 1:20).

5. Vi tror att Gud befäller troende att uttrycka enhet i tron med kristna vilkas trosbekännelse underordnar sig alla Skriftens läror (Joh 8:31; 1 Tess 5:21,22). Vi tror också att enskilda genom sitt medlemskap i en kyrkoorganisation tar ställning för den kyrkans lära och praxis. Att hävda att det finns enighet där man inte är överens om bekännelsen är att mena sig kunna se in i människors hjärtan. Bara Gud kan se in i människors hjärtan. Det är

inte nödvändigt att alla kristna är överens om sådant som rör kyrkans ritual eller organisation. Om sådant ger Nya testamentet inga befallningar (Rom 14:17).

6. Vi tror att de vilkas trosbekännelse visar att de är eniga när det gäller Skriftens läror ska ge uttryck för sin gemenskap i Kristus när tillfälle ges (Ef 4:3). De kan visa sin gemenskap genom att fira gudstjänst tillsammans, förkunna evangelium tillsammans, fira nattvard tillsammans, be tillsammans och bedriva gemensamt kyrkligt arbete. Gud befäller de troende att inte utöva religiös gemenskap med dem vilkas bekännelse och handlingar avslöjar att de lär, tillåter, stöder eller försvarar villfarelser (2 Joh 10,11). När villfarelse uppträder i kyrkan ska kristna försöka bevara sin gemenskap genom att tålmodigt förmana dem som felar i hopp om att de ska överge sin villfarelse (2 Tim 2:25,26; Titus 3:10). Men Herren befäller de troende att inte utöva kyrkogemenskap med människor som framhärdar i att lära eller hålla fast vid trossatser som är falska (Rom 16:17,18).

7. Vi tror att varje kristen är präst inför Gud (1 Petr 2:9). Alla troende har direkt och lika tillträde till nådens tron genom Kristus, medlaren (Ef 2:17,18). Gud har gett nådemedlen till alla troende. Alla kristna ska prisa honom som kallat dem från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr 2:9). I den meningen är alla kristna innehavare av evangelieförkunnelsens ämbete, dvs. evangeliets tjänare. Gud vill att alla kristna ska dela budskapet om frälsningen med andra människor (Matt 28:19,20; 10:32).

8. Vi tror att Gud även har inrättat Ordets offentliga ämbete (Ef 4:11), och det är hans vilja att kyrkan enligt god ordning (1 Kor 14:40) kallar kompetenta personer till detta offentliga ämbete (1 Tim 3:1-10; 1 Kor 9:14). Dessa tjänstgör då i ett offentligt ämbete, dvs. inte för att de som individer innehar det allmänna prästadömet utan för att de blivit ombedda att göra detta i sina medkristnas namn (Rom 10:15). Dessa personer är Kristi kallade tjänare och innehavare av evangelieförkunnelsens ämbete. De ska inte vara herrar över Guds församling (1 Petr 5:3). Vi tror att när församlingen eller kyrkan kallar personer till detta offentliga ämbete är det Gud själv som handlar genom dem (Apg 20:28). Vi tror att kyrkan är fri att inrätta tjänster av olika omfattning inom ramen för detta enda Ordets ämbete, t.ex. pastorer, kristendoms lärare och församlingsmedarbetare. Genom sin kallelse bestämmer kyrkan i kristen frihet platsen för tjänsten samt dess innehåll och omfattning.

9. Vi tror att kyrkans uppdrag är att betjäna människor med Ordet och sakramenten. Denna tjänst utförs vanligen i lokalförsamlingar. Vi ser pastors-tjänsten som den mest omfattande formen av Ordets offentliga ämbete. En

pastor är utbildad och kallad till att ha sådan omfattande andlig uppsikt över en församling för att där samla och vårda själar (1 Petr 5:2).

10. Vi tror att kvinnor kan inneha tjänster och utföra uppgifter inom det offentliga ämbetet utom när detta arbete medför auktoritet över män (1 Tim 2:11,12). Detta betyder att kvinnor inte kan tjäna som pastorer eller delta i kyrkans eller församlingens möten på ett sådant sätt att de råder över männen (1 Kor 11:3; 14:33-35).

11. Vi förkastar alla försök att identifiera den heliga kristna kyrkan med en yttre organisation. Vi förkastar alla krav på att kyrkan måste fungera i världen genom särskilda organisationsformer.

12. Vi förkastar som falsk ekumenik alla åsikter som söker efter kyrkans sanna enhet i någon form av yttre eller organisatorisk sammanslutning, och vi motsätter oss alla strävanden mot en sådan union som görs på bekostnad av en klar bekännelse till alla Skriftens läror. Vi förkastar påståendet att religiös gemenskap kan utövas utan enighet i lära och praxis. Det måste finnas enighet i bekännelsen av Skriftens läror, och man måste även i handling eller praxis visa att villfarelse inte tolereras.

13. Vi förkastar deltagande eller medlemskap i organisationer som har religiösa inslag i strid med den kristna tron, som t.ex. de flesta ordenssällskap.

Detta är vad Skriften lär om kyrkan och ämbetet. Detta tror, lär och bekänner vi.

VIII. Kyrkan och staten

1. Vi tror att inte bara kyrkan utan även staten, dvs. all överhet, har inrättats av Gud. ”Det finns ingen överhet som inte är av Gud, och den som finns är insatt av honom” (Rom 13:1). Kristna ska därför för samvetets skull lyda den överhet som är satt över dem (Rom 13:5) såvida denna överhet inte befäller dem att vara olydiga mot Gud (Apg 5:29).

2. Vi tror att Gud har gett kyrkan och staten deras bestämda ansvarsområden. Kyrkan har av Herren fått ansvaret att kalla syndare till omvändelse, förkunna förlåtelse genom Kristi kors och uppmuntra de troende i deras liv som kristna. Syftet är att föra Guds utvalda till evig frälsning genom tron på Kristus. Staten har Herren tilldelat uppgiften att upprätthålla god ordning och fred, straffa lagbrytare och ordna med alla medborgerliga angelägenheter i samhället (Rom 13:3,4). Syftet är att vi ska kunna ”föra ett lugnt och stilla liv på allt sätt gudfruktigt och värdigt” (1 Tim 2:2).

3. Vi tror att de enda medel Gud har gett kyrkan för att kunna utföra sitt uppdrag är Ordet och sakramenten (Matt 28:19,20). Människor blir omvända av den helige Ande endast genom budskapet om lag och evangelium, synd och nåd, Guds vrede över synden och Guds barmhärtighet i Kristus. Vi tror att de medel staten har fått för att fullgöra sitt uppdrag är den borgerliga lagen med dess straff och belöningar, tillkomna och brukade efter bästa förstånd (Rom 13:4). Till bästa förstånd hör den naturliga kunskapen om Gud, den naturliga kunskapen om lagen samt samvetet.

4. Vi tror att ett rätt förhållande mellan kyrkan och staten upprätthålls endast då de båda håller sig inom sitt av Gud givna område och använder de medel som Gud har anförtrott åt dem. Kyrkan ska inte bestämma i borgerliga angelägenheter eller blanda sig i när staten fullgör det den har fått ansvar för. Staten ska inte bli en evangeliets budbärare eller lägga sig i kyrkans uppdrag att predika. Kyrkan ska inte ge sig på att använda den borgerliga lagen och tvång för att föra människor till Kristus. Staten ska inte försöka regera med hjälp av evangeliet. Men kyrkan och staten bör sträva efter att samarbeta så länge var och en håller sig till sin givna uppgift och använder sina anförtrodda medel.

5. Vi tror att kristna är medborgare i båda dessa riken och tjänar Gud genom att troget fullgöra sina plikter i dem båda (Rom 13:6,7).

6. Vi förkastar alla försök av staten att begränsa religionsfriheten.

7. Vi förkastar alla åsikter som väntar sig att kyrkan ska leda och påverka staten direkt när den sköter sina angelägenheter.

8. Vi förkastar alla försök från kyrkans sida att få finansiell hjälp från staten till att utföra sin frälsningsuppgift.

9. Vi förkastar alla åsikter som går ut på att medborgare har frihet att låta bli att lyda sådana lagar i samhället som de personligen inte tycker om.

Detta är vad Skriften lär om kyrkan och staten. Detta tror, lär och bekänner vi.

IX. Jesu återkomst och domen

1. Vi tror att Jesus, sann Gud och sann människa, som uppstod från döden och steg upp till Faderns högra sida, ska komma igen. Han ska komma tillbaka synligt, på samma sätt som hans lärjungar såg honom fara upp till himlen (Apg 1:11).

2. Vi tror att ingen kan veta den exakta tidpunkten för Jesu återkomst. Den kunskapen är dold t.o.m. för änglarna i himlen (Matt 24:36). Men vår Herre har gett tecken åt dem som tror på honom för att hålla dem i ständig förväntan på hans återkomst (Matt 24:4-14). Han har sagt till dem att de ska vara beredda och vaka så att den dagen inte kommer över dem oväntat (Luk 21:34).

3. Vi tror att den nuvarande världen ska få ett slut vid Jesu återkomst. ”Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte” (2 Petr 3:13).

4. Vi tror att när Jesus kommer tillbaka och hans röst hörs över hela jorden ska alla döda uppstå, dvs. deras själar ska återförenas med deras kroppar (Joh 5:28,29). Tillsammans med dem som ännu lever ska de som uppstått träda fram inför hans domstol. De som inte tror ska dömas till en evighet i helvetet. De som genom tron har renats i Kristi blod ska bli förhäriligade och för alltid leva med Jesus och vara saliga hos Gud i himlen (Fil 3:21).

5. Vi förkastar läran att Kristus ska regera på jorden i ett yttre, jordiskt rike i tusen år. Denna lära, kiliasmen, har ingen grund i Skriften och inger de kristna falska förhoppningar om ett jordiskt Kristusrike (Joh 18:36). Vi förkastar som obibliska alla påståenden om att kristna kroppsligen ska föras bort eller uppräckas från jorden före domens dag. Likaså förkastar vi som obibliska alla påståenden om att alla judar ska bli omvända i den yttersta tiden.

6. Vi förkastar läran att de kristna ska vänta sig en individ som i den yttersta tiden ska framträda som den store Antikrist. Antikrists kännetecken som beskrivs i Skriften har uppfyllts och uppfylls i påvedömet (2 Tess 2:4-10). Vi förkastar uppfattningen att identifieringen av påvedömet som Antikrist endast är en historisk bedömning som bara gällde för reformations-tiden.

7. Vi förkastar all förnekelse av en kroppslig uppståndelse och av att helvetet är verkligt och evigt. Vi förkastar läran att de dödas själar kommer tillbaka till jorden i andra kroppar (reinkarnation) (Hebr 9:27).

8. Vi förkastar alla försök att tolka Nya testamentets beskrivningar av Jesu andra ankomst, tidens slut och domen som rent bildspråk för händelser som äger rum inte vid tidens slut utan under världshistoriens gång.

Detta är vad skriften lär om Jesu återkomst och domen. Detta tror, lär och bekänner vi.